

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 15

בס"ד ערש"ק פר' יתרו י"ט שבט תשנ"ו

דבר החברותא

pel ח'קל והתחזקות הננא אביא'ס סדרת מאמרים קצרים צפ"י דברי מ"ר הרא"ש e"e

שכתב הר"ר ג'ליה סג"ל e"e

שאיין הוא מתפלל אלא ה'.
אולי אפשר למצא סימוכין לדברים אלה מה
שאמר רבי חנינא בן דוסא אם תפילה שגורה
בפי יודע אני שהיא מקובלת היינו שהתפילה
שגורה - שלוחה מהשמים ולא אני האומר
אותה, היא מקובלת. ההדגשה של "לו לבדו"
ולא נאמר "לפניו לבדו" נזכרת גם ביריעות
שלמה של הגאון רבי שלמה קלוגער זצ"ל על
"אני מאמין".

דועה התמיהה כאשר יתרו הטיף דבריו
לחתנו משה מדוע כל העם יושב אצלך ונבול
תיבול וכו' היה צריך משה לומר ליתרו אתה רק
ביום הראשון שבאת אצלינו וכבר שואל למה
ומדוע ? תשב אתנו חודש או חודשיים ואז
תראה את המצב ואולי לא תקשה קושיות. אלא
מכאן אנו רואים איזה ענו היה משה וכיצד
השפיל עצמו אצל כל אדם והחזיק עצמו שפל
מכל אדם, ואם יתרו שואל אותו מקבל את
הדברים בתמימות ומיד "וישמע משה לקול
חותנו" ויעש כל אשר אמר.

יבר פעם על ענין התפילה ואמר שאדם
עצמו אינו מתפלל כי מצידו אינו יכול
אפילו להתנועע וכל תנועה של האיש מכריזין
עליה בשמים כמ"ש חז"ל אין אדם נוקף אצבעו
וכו', אם כן כל מילה שהוא משמיע לא באה
מכוחו כלל. וזו אמנם ההסבר מה שאנו אומרים
בי"ג עיקרים "לו לבדו ראוי להתפלל",
שהדברים כפשוטם כי לו יתברך לבדו
התפילה, כי לא נאמר "לפניו לבדו ראוי
להתפלל" אלא "לו לבדו" ולא נאמר "ואין
לפני זולתו" אלא "ואין לזולתו" היינו כי האדם
הוא בדרך כלל פגר ללא שום חיות והשי"ת
מזרים בו חיות כל רגע, כמאמר "ואתה מחיה
את כולם" ואמנם אנו מוצאים בחז"ל "מנין
שהקב"ה מתפלל" (ברכות ז.) וכן מצינו שהקב"ה
אומר יהי רצון שיכבשו רחמי את כעסי וכו'.

אמר לו בעת שיחה זו אחד מן החברים: ומה
בכל זאת התפילה שאנו מתפללים בעת
צרה ובכל יום מהי התפילה הרצויה מצידנו?
אמר לו הרא"ש; התפילה הנכונה שע"ז שייך
בחירת האיש היא זו שהאדם מתפלל ויודע

פנינים יקרים

אמר בריש פרק כיצד מברכין (ברכות ל"ה ע"ב) רבי לוי רמי כתיב לה' הארץ ומלואה וכתיב
השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם, ותרין לא קשיה כאן קודם ברכה כאן לאחר ברכה.
מסביר האדמו"ר רבי צדוק הכהן זיע"א הברכה היא הכרת האדם שהכל מהשי"ת וקודם שיכיר זה
שהיא שלו אז השי"ת אומר הכל שלי. אבל כשמכיר ומוסר הכל להשי"ת אז השי"ת מוסר הכל לו
כמש"כ והארץ נתן לבני אדם. (מחשבת חרוץ עמ' מ"ד)

כתיב (תהילים קכ"א ה') "ה' צילך" מסביר הבעש"ט זיע"א כמו שהאדם מתנהג, מתנהגים עמו מן
השמים, אם משפיל עצמו - אשכון את דכא. מגביה דעתו - השי"ת מגביה עצמו ומסתלק
ממנו. שמח בה' - השי"ת שמח מהאדם בכל מצבו. מרחם על הבריות - מרחמים עליו מן השמים
(אבקת רוכלים)

או אז יתברר על שום מה הנחה אותו, הקב"ה ואת משפחתו מירושלים לאי שם, לקהילה יהודית אחת באפריקה, בעיר שמרבית תושביה הם כושים, אם לא לגלות ניצוצות השייכים לשורש נפשו כדי להגביהם למעלה, ללמדם תורת ה' תורת אמת, על פיה יחיה ימי חייו, לא רק להקניית ידע כמו מדע אחר להבדיל, אלא להגיע על ידה לתכילת בריאת שמים וארץ, גאולת הנפש והגאולה הכללית של עם ישראל בבחינת תקון השלימות.

הכל מחכה, כל העולם כולו מבקש, שכבר תתעורר העת דודים אצל עם סגולה, לחדש ימים כקדם, להשלטת מציאות האמת המוסתרת והנרדפת, להרימה ולהתחבר אליה, אולי יזכה אי אחד אי שם לקבץ נידחים לכנס פזורים, לפרסם אלוקותו בכל

המדריגות ובכל המעשים, ע"י המאבק של כל אחד עם עצמו עם טבעו, להתברר לו בבירור גמור מציאות האין שבו, שאין לו שום כח ושום שכל, ומעוצם הביטול אחרי ביטול, תתגלה חוצפא כלפי שמיא מהניא, שאין לנו אחיזה בעולם יתגלה האמת ותבוא גאולה לעולם.

אני חוזר ומודה לכם על ברכותיכם הנלבבות, ברך לקחתי וברך אשיבנה, שתזכו לכל הברכות והיעודים הטובים ועשו חיל בישראל בבחינת והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם, אני מאחל לכם ברכה והצלחה בכל מעשי ידיכם עם רוב נחת ואושר וכל טוב, אמן.

ברגשי כבוד רב, בידידות נאמנה,

השמחה במעונם

למורנו ורבינו הרא"ש שליט"א להולדת הנינים
להר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנכד
להר"ר משה הרשטיק ומשפ' ולבנו הר"ר אלעזר ומשפ'
להולדת הנכדה " הבת
להר"ר גדליה סגל ומשפ' להולדת הנכד
להר"ר יוסף אורלנציק ומשפ' לנשואי בתו
להבה"ח אליהו גרוס לאירוסיו בשעטו"מ
למשפחת מרגלית לנשואי הבן

חברי המערכת
י.ל. פרוש
מ. קלירס
כתובת המערכת
דפוס חורב
עדני 3 ירושלים

אפשר לקבל את גליון ה"חברותא" במקומות כדלהלן: ביהכנ"ס "אמונת ישראל" רח' חפץ חיים 34, בבית הרב רח' יוסף הנשיא, 5 דמות: בביהכנ"ס ברח' רובין 18, בית צפפה: אצל הר"ר אברהם הררי, בניברק: משפ' שכטר רח' האדמו"ר מגור 22

כל המעוניין לקבל את הגליון בביתו ישלח למערכת, פרטים אישיים בצירוף דמי משלוח בסך 35 ש"ח לשנה

הודפס לעי"נ הגה"צ ר' משה ב"ר מאיר קליערס זצ"ל אב"ד ור"מ טבריה ולב"ע כ"ג שבט

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

ירושלים אייר תשל"ח

ה' "למה לי רוב זבחיכם", כי תכלית התורה שיוכך טבעו ועל ידי לימוד התורה יוקל לו לנצח את יצרו, כמאמר חז"ל: משכהו לבית המדרש.

ועל זאת הכוונה צריכים ללמוד תורה, ואז הקב"ה מסייע לו כי הבא לטהר מסייעין לו ומצליח בלמודו כלומר, ע"י שהתורה נהיית אצלו בבחינת התפילה שכל חפצו להצלחה בתורה כדי שיוכל לעמוד במאבקו ובמלחמתו את הבשר והדם, הרי הוא הגיע בכך לבחינה של אוריתא וקוב"ה וישראל חד הוא, ונכנס תחת חסותו של הקב"ה ונכלל בתוכו כתינוק עלי אמו, וע"י זה הוא מקבל שמחה רבה והאהבה שלו הופכת להיות אהבה של הבורא ברוך הוא, וממילא נופלת האהבה הטפילה כי אז האהבה הטפילה אין היא אלא סיבה לעוררו על אהבת הבורא, והוא שמח על שמן השמים חפצים את התעוררותו לאהבת ה' ומתנוצצת עליו הבחירה שירצה לשמוע בקול ההתעוררות הזו, ולא יישאר ח"ו בעמק הבכא של האהבה הטפילה המובילה אותו אל האבדון של שני עולמות ואז יבזה בעיניו לבזבז אונו וכוחו לבטלה על רגע של הנאת היצר המבקש לחגוג את נצחוננו על נפש המשכלת, להרחיקה מבוראה, ולגרום ח"ו עיכוב הגאולה וקיבוץ גלויות.

והנה לפעמים בא היצר אל האדם עם תכסיסיו ותחבולותיו ואומר לו כך: הנה חטאת ופשעת כל כך הרבה, והתשובה על עוונותיך כמעט ובלתי אפשרי ובא עמי עד הסוף ויהיה לך לכל הפחות את העולם הזה, וזה מיסוד היאוש המבקש לייאשו עד הסוף

למעלת כבוד הבחור היקר...

אחרי מבוא דרך השלום בכל הדרת הכבוד קבלתי מכתביך ההומים ממעמקי הנפש אודות המיצר הגדול האופף אותך וכו'

לעצם הענין כואב לי מאד על הבושה שלך שאינה במקומה, כמאמר חז"ל: ולא הביישן למד, בפרט שהענין הוא כל כך נוגע לנפשך ולעתיד החיים בכלל, כדי שלא יהיה בכח היצר להדיחך מעל בוראך, שזהו אבדון עולמי. כי זה כלל ידוע שיסוד הבושה הוא מיסוד הגאווה של האדם, והתורה אמרה ונשמרתם מאד לנפשותיכם.

ושלמה המלך ע"ה אמר בספר משלי "דאגה בלב איש ישיחנה", וחז"ל פירשו ישיחנה לאחרים. וכמו שאדם אינו מתבייש בעצרת הגוף בודאי שאינו צריך להתבייש בעצרת הנפש. אדרבה, כשמצילין את הנפש הרי הגוף ממילא ניצול, כי הנפש היא עיקר האדם. ואם רואים שאין מצליחים בלימוד התורה, הרי השורש הוא בתיקון המדות, והאדם יש לו העבודה של משך כל ימי חייו לתיקון מדותיו וכולי האי אולי יזכה להכיר את היסוד שלו שהוא אין ואפס מוחלט, לכן באים עליו כשלונות כדי שלא יפול בגאווה, ובודאי שאסור לו ליפול ביאוש, אלא צריך להיות מודע ליסוד שלו, ואז כל מה שהוא עושה או לומד הרי הוא מכיר ברחמיו יתברך. וכשהוא לא מצליח בלמודו הרי הוא יכול להרגיש שמן השמים מבקשים ממנו להתפלל על כך או שיתקן מדותיו, כי אם הוא לומד תורה ואינו מתקן מדותיו, אין התורה הזאת חביבה בעיני השי"ת, כי הרי זה כטובל ושרץ בידו, והנביא צווח את דבר

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

או בתכונת נפשו, כי הכל לכבודו ברא הקב"ה ומבקש שהאדם יגיע לשלימות עבודתו במדרגתו הוא ולא של השני.

... ואף אם נפלת כמה וכמה נפילות אתה שוה לפני אם רצונך ללכת יחד במאבק החיים להכיר את מי שברא אותנו דרך הכאבים והעינויים של נטיות הטבע, שבאמת אין דרך אחרת כמו שאמר דוד המלך ע"ה "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך". ואז תזכה לשלוח נפשית אמיתית ולימוד התורה לשמה שהיא בחינת האפסיות והאין שהוא אינו אלא צינור מעביר שהקב"ה מעביר דרכו כוחו וחיותו.

אקוה שבין תבין אגרתי זו אליך עשה לך עמוד התפילה והיה רגיל לאמירת תהלים כל יום לפי הסדר, וכן תקפיד לקרוא קריאת שמע שעל המטה מתוך הסיוד, והקפד על מה שכתוב בש"ע על נטילת ידים שחרית ליד המטה ולא ללכת ד' אמות בלי נטילה. ואקוה לשמוע ממך בשורות טובות. ואני מאחל לך ברכה והצלחה בלימודיך ובכל אשר תפנה תשכיל ותצליח.

המר. לכן, בני חביבי אל תשמע לו ולשקריו. כי האמת הוא שהקב"ה שברא את התשובה לפני בריאת העולם, תמיד מחכה לו לאדם בתשובה להנטותו לתחיה ותמיד הוא מוכן לקבלו בזרועות פתוחות כאב רחום המקבל את בנו האובד. שהוא נאבד לו רק לשעה. ומהי התשובה האמיתי, שיתבהר לו הסכנה התמידית שהוא נתון בתוכה. כי תמיד אורב לו טבעו משום שכל זמן שהאדם חי עלי אדמות הוא בעל בחירה, ומשום כך תמיד פתוחות לפניו שני הדרכים, אלא שהקב"ה נטע בנו המאמר "ובחרת בחיים", וע"י כך יש לו תמיד הכח להתגבר על יצרו ע"י שהקב"ה עוזרו. לכן בחור יקר כשאתה עוד במיטב שנותיך ועוד עולמך לפניך חגור חרבך על ירך והילחם בעמלק האויב הארור הזה ואל תתיאש כלל. היה לגבור חיל ועוד תוכל לעזור לרבים אחרים ללמד להם הדרך איך להינצל מן אויבו של האדם.

גם איעצך שלא תקנא באחרים, או לחקות חברים, כי לכל אחד תכונת נפש משלו וטבע משלו ואם האדם אינו דומה למשנהו בעזרתו ובמראהו, ובדאי אינו דומה מטבעו

לאחד שנסע לשליחות לנכר

לדברים הרבה, כי הקב"ה הסתכל בתורה וברא עולמו, נמצא שאותיות התורה, הם תבנית העולם, ויסוד העולם, ומי שבא לעסוק ביסוד, צריך לרדת עד ליסוד, כי היסוד מושרש עמוק בקרקע, וכל כמה שעומקו יותר גדול, כך יכולים להגביה קומות הבנין למעלה יותר. נמצא כי המעמקים, הירידה שאדם יורד אצל עצמו, לברר ולפשפש בנבכי נפשו, לגלותה ולעמוד על טיבה, תגדלה ותקרבה אל שורשו, אל בוראו יש מאין, שזאת כל תכליתו בחיים.

שלומים מרובים מעיה"ק ירושלים...

אחרי מבוא הברכה והשלום ברוב ידידות, שמחתי לשמוע שמצאתם לכם מנוחה ולעסוק במלאכת הקודש והרבצת תורה לבני ישורון אשר בתפוצות, ואתם נמצאים בקו הבריאות והשלום, כן נוסיף לשמוע ממכם אך טוב אמין.

מלאכת ההוראה וחינוך ילדי ישראל, נקראת מלאכת ה', כי בכך מתדמה לנותן התורה והמלמד תורה לעמו ישראל ומי שעושה מלאכה זו בשמחה, זוכה בה ועל ידה